Jolsvai András

Szoba kiadó

45.

– Meggyüttek a bránerek! – szólt be Fácianegra a főnökének.

– Engedd be őket!

Sebeshegyi Kálmán látott már ezt-azt életében, de neki is leesett az álla, amikor megpillantotta a belépőket. Ketten együtt nem voltak ötven évesek, de ketten együtt legalább egymillió forintot viseltek magukon. Armani öltöny, Cartier karóra, Versace ing, Vuitton-táska, ez az, ami rögtön látszott, s bár a vezérelnök a cipőjük márkáját nem ismerte föl, biztos volt benne, hogy legalábbis Borg alsógatyát viselnek, és a zoknijuk is ezrekbe került. Ez nem is elegancia, ez már fényűzés! – gondolta magában Sebeshegyi Kálmán, és aztán rögtön azt, hogy ilyen szeretne lenni ő is.

Az ifjak frissen voltak borotválva, fodrászolva és parfümözve, de véreres szemükben megcsillant azért az éjszakai kokainparti visszfénye. Egyszerre nyúltak be a szivarzsebükbe, és egyszerre helyezték az igazgató úr asztalára a névjegyüket. Vezető brókerek voltak a Koltai és Wimmer befektetési cég képviseletében.

Hogyan kerültek ezek a fiúk a Damjanich utcába, erre könnyen tudunk felelni. Egy félreértés következtében. A főnökük ugyanis kiadta nekik, hogy hetente hány új ügyfelet kell akvirálniuk. Ez nem volt egyszerű feladat, mert az a felső párezer, akiknek volt otthon néhány olyan millió, amit már nem tudtak volna hová tenni, már levadásztatott az elmúlt hónapokban. Terjeszkedni pedig kellett, a növekedés a kapitalizmus vallása, himnusza, követelménye. A tegnapi sikerek mára mit sem érnek, a brókerség se nyugdíjas állás: aki nem teljesít, az repül.

Vazari és Pék, a szakma két ifjú titánja (nem Wasa-ari, mint a judodobás, hanem Vasari, mint a híres reneszánsz művész – a család egyébként tőle eredeztette magát, minden alap nélkül) hamar megértette, hogy nem ülhet többé összetett kézzel a csillogó-villogó Duna-parti irodaházban, és nem várhatja, hogy a kliensek egymásnak adják el a kilincset. (Ez a főnökük, a kisebbségi tulajdonos, Wimmer Dezső bon mot-ja volt, hosszan és magányosan nevetett rajta.) Így aztán elhatározták, hogy kimennek a nagybetűs életbe, és ott szereznek maguknak ügyfeleket. Igen ám, de Vazari és Pék, épp úgy, mint a hazai brókerek első nemzedéke, egyáltalán nem ismerte az életet. Honnan is ismerte volna? Már az egyetem alatt (vagy helyett) alámerültek a tőzsdék világába, megtanulták, miért fontos a Nikkey-index, és mikor kell a Wall Street-re figyelni, tudták,

hogyan lesz a beszből hossz vagy még hosszabb, de nem tudták, mibe kerül Pesten egy kiló kenyér, és hogy hol kell átszállni a Népstadionhoz. Reggeltől estig ültek egy (vagy több) számítógép mögött, telefonáltak, és gombokat nyomogattak, aztán napszálltakor beültek a vállalati Passatjukba, elmentek egy divatos éjszakai klubba, hogy a többi bróker társaságában leigyák vagy belőjék magukat. És reggel, borotválkozás közben, zúgó fejjel azzal hízelegtek a tükörképüknek, hogy huszonegynéhány éves korukra többet elértek, mint az összes felmenőjük együttvéve.

Vazari és Pék rövid gondolkodás után arra jutott, hogy aki sokat költ egy elegáns étteremben, annak bizonyosan van pénze arra is, hogy befektessen. Elmentek tehát a Gundel teremfőnökéhez, a Tiszai úrhoz, és tettek neki egy nehezen visszautasítható ajánlatot. Ha minden nap közli velük, ki költött húszezernél többet az előző estén, bizonyos pénzösszeg üti a markát. A Tiszai úr belement a dologba, de persze mosolygott a bajusza alatt, na, barátocskáim, nektek is van mit tanulnotok, gondolta, de szólni nem szólt semmit. (Illetve csak annyit, amennyit kérdeztek tőle.) A Tiszai úr ugyanis jól tudta, mint minden igazi vendéglős, hogy húszezer és húszezer között nagyon nagy a különbség. Van a hétköznapi húszezer, meg van az ünnepi. Az előbbi, aki két-három naponta beugrik a Gundelbe, valami üzleti ebédre vagy kezdődő flörtre, eszik egy médium steak-et, párolt zöldségekkel, iszik hozzá egy-két pohár bort, aztán már csak kávé meg a konyak van hátra. Igenám, de milyen bor és milyen konyak? Hát olyan, amitől beszakad a számla: a legjobb márka, a legfinomabb évjárat. Na, ott annyi a pénz, hogy számon se tudják tartani.

– Mondja, Tiszai úr, fizettem én tegnap? Mert valahogy kiment a fejemből!

– Méltóztatott fizetni az ügyvéd úrnak!

De ha a teremfőnök nem volna olyan becsületes (jelszavunk: csak a tulajdonost lopjuk meg, nem a vendéget), akkor nyugodtan mondhatná az ügyvéd úrnak, hogy még nem fizetett, és akkor ő fizetne megint, és busás borravalót adna, és fejcsóválva azt mondaná, szóljon rám máskor, főúr, látja, azt se tudom, hol áll a fejem, és soha nem hiányozna neki a különbözet. Ez az a vendég, akinek nevét minden kezdő bróker imába foglalhatná.

Aztán van a szolid ünnepi vendég. Aki ritkán tűnik fel, de akkor megadja a módját. Nem rúg ki a hámból, nem borít libamájat a libamájra, nem húzatja egész este a felesége fülébe, de azért végigeszi a menüsort, és van aperitif meg sajt a végén, és a halkést is képes kezelni, egyszóval tudja, merre hány méter. Az ilyen vendég számára ünnep a Gundel, születésnap vagy házassági évforduló nem múlhat el nélküle, de egyéb napokon

inkább a Kádár kifőzdébe jár vagy eszi, amit az asszony csomagolt neki. Őróla se kellene eleve lemondania a befektetési piacnak, neki is van pénze, igaz, egy élet munkájával rakta össze, és nagyon megnézi, mire adja ki aztán.

A harmadik típus a mulatós vendég. Aki már az ajtóban magához inti a cigányt, és vedeli az italokat, földhöz vágja (vagy legalábbis leveri) a kristálypoharat, mi az, hogy nincsen osztriga, mondja felfortyanva, és jobbára csak akkor fejezi be a tombolást, amikor már nemcsak a pénze, hanem a karórája meg a pecsétgyűrűje sem elég a számlára. Az ilyennel kár vesződni, ennek úgy se marad egy fillérje sem, s ha mégis, amit egyik nap betett, másnap úgyis ki kell vennie.

Egy szó mint száz, ha az ifjú brókerek nem azt kérik a Tiszai úrtól, hogy árulja el minden olyan vendég nevét és élőhelyét, aki húszezernél többet hagyott ott előző este, hanem azt, mondja meg, ki volna itt potenciális befektető, a Tiszai úr a szájára se vette volna a Sebeshegyi Kálmánt. De minthogy nem ez volt a feladat, hát bemondta. Merthogy a Pagát teljhatalmú ura tegnap éppen a Gundelben tapsolta el a teljes heti bevételt úri jókedvében. (S ha valaki még arra is kíváncsi, honnan tudja a Tiszai úr a vendégei nevét, eláruljuk. Többségükét egyébként, a törzsközönség tagjaiét, tényleg tudja. A többieknek meg távozás előtt egy kis papírlapot nyújt át, lesz egy zártkörű tombola nálunk, a győzteseket az étterem exkluzív vacsorára hívja meg, csak a nevet meg a címet tessenek ideírni, a többi az én dolgom – soha senki nem utasította vissza ezt az ajánlatot.)

Így került hát a Vazari és a Pék a Damjanich utcába. Érezték ugyan, a környezetet szemlélve, hogy valószínűleg lukra futottak, és itt nem lesz üzlet, de azért lelkiismeretesen végigmondták az egész szöveget. Hogy persze a kockázat fennáll, de azt a kliens dönti el, milyen mélységben kockáztatja a pénzét. Szolidabb üzletmenet mellett is bátran ígérhetnek százszázalékos hasznot évente. Ha leszámítjuk a harmincszázalékos inflációt, és levesszük azt a nyolc százalékot, ami a brókercéget illeti, ez még akkor is szép eredmény. Ilyen mértékű rövid távú nyereségre máshol nem is igen lehetne szert tenni.

Sebeshegyi Kálmán nem volt valami gyors észjárású ember, ráadásul az ifjú befektetési szakemberek direkt telezsúfolták a mondandójukat mindenféle érthetetlen szavakkal, közbe is akart vágni hamar, hogy ne erőlködjenek, neki nincs egy fityingje sem, de aztán valami szöget ütött a fejébe.

– Csak hogy értsem: én befizetek önöknek egy bizonyos összeget, amiből önök különféle részvényeket vásárolnak, melyeket aztán megforgatnak a tőzsdén.

– Miután levontuk a részesedésünket, igen.

– És ha én bukom, maguk is buknak.

Vazari és Pék elmosolyodott.

– Abban az értelemben igen, hogy ön nem lesz velünk megelégedve. De a cég nem osztozik önnel a veszteségben. Persze, mi is a nyereségben vagyunk érdekeltek, hiszen, miként azt majd a szerződésből láthatja, bizonyos nyereség fölött újabb bónuszok járnak a cégünknek.

– Na még egyszer. Maguk elveszik a pénzemet, levonnak belőle valamennyit, és a többit kockára teszik. Ha veszítenek, vállat vonnak, ha nyernek, tovább gazdagodnak. Így van?

– Kedves Sebeshegyi úr! Ne a mi szempontunkból vizsgálja az ügyet, hanem a sajátjából. Magának ott állanak a milliói a bankbetétjében, és percről percre kevesebbet érnek. Mi egy olyan lehetőséget kínálunk, amellyel megsokszorozhatja a vagyonát.

– Értem én ezt, barátaim, értem én, jobban, mint hinnétek. Most alszom egy nagyot az ajánlatotokra, aztán meglátom, hogyan döntök. Ne hívjatok, mert itt gyakran rossz a vonal, majd én jelentkezem.

Ahogy kitolta az ajtón a brókereket, nyújtózott egy egészségeset, aztán azt mormolta maga elé:

– Hogy ez nekem eddig miért nem jutott eszembe!!

46.

Rió nem tudta mire vélni a dolgot. Luca felhívta telefonon, és arra kérte, találkozzanak holnap tízkor a Szabó Ervin könyvtár Hírlap-olvasójában. Rió rábólintott persze, de nem győzött csodálkozni. Már a tíz óra is különös volt – Lucának ilyenkor már az üzletben a helye –, de a helyszín szokatlansága még ezt is felülmúlta. Őszintén szólva Rió azt se gondolta volna, hogy Luca jár könyvtárba: egyetemisták, szerkesztők, tudósok és unatkozó nyugdíjasok szoktak oda járni, nem pedig dinamikus üzletasszonyok. De ha jár is (ezek szerint igen), mi dolguk lenne kettejüknek ott? Titkos szeretők lefüggönyözött ablakú szobákban találkoznak, vagy elhagyott erdei tisztásokon, kilátók ormán, de nem egy könyvtárban. Igaz, ők megjelentek néha a nyilvánosság fórumain, éttermekben vagy cukrászdákban, de azt lehetett volna üzleti jellegű találkozásnak nevezni, ha muszáj, a múzeumokba és mozikba meg mindig külön mentek, és úgy tettek, mintha a véletlen sodorta volna őket egymás mellé.

Most meg ez a könyvtár. Vajon mit akarhat az asszony? Csak nem a szakítási szándékát hozza a tudomására? És ezért keres egy efféle helyszínt, ahol az ember akkor se emelheti fel a hangját, ha szeretné. Jó, de

miért akarna szakítani? Semmi jelét nem adta eddig ennek. Csak nem a Karádi kettő állította válaszút elé? Tényleg, a Karádi kettő. Hírlett, hogy szerepet kap az új kormány sportpolitikájában. (Karádi kettőnek, ellentétben megannyi egykori élsportolóval, olimpikonnal, nem fűlött a foga a politikához, egykor jól csengő nevét nem akarta hatalmi pozícióra váltani, mint oly sokan, ám egy osztályba járt hajdan a frissen kinevezett államtitkárral – ha hiszik, ha nem, Karádi kettő valaha gimnazista is volt, vagy legalábbis kapott egy erről tanúskodó bizonyítványt –, s minthogy a kormánypártnak fájóan kevés kádere volt, hát mi mást tehetett, azokat helyezte állásba, akiket ismert: rokonokat, barátokat, egykori osztálytársakat.) Lehet, hogy ez a szerep lakóhely-változtatással járna? És Luca most közli vele, hogy költözik?

Az asszony egy rózsaszín nadrágkosztümben jelent meg az olvasóteremben. Vajszínű topp, vajszínű cipő, vajszínű bőrmappa: egy elegáns üzletasszony, fontos tárgyalás előtt. Rió most kezdett igazán rosszat sejteni. Zátony András szoknyabolond volt, e szó eredeti értelmében, a női nadrág nagyon távol állott az ízlésétől, a szívének kedves hölgyeket előbb-utóbb rávette, hogy maradjanak a hagyomány kitaposta úton. „Majd én viselem a nadrágot, drágám!" – ilyeneket volt képes mondani, és közben úgy tudott nézni a mélykék szemével, hogy nemigen lehetett neki ellenállni. Luca is, mióta egymáshoz tartoztak, tiszteletben tartotta ezt az igényt, pedig korábban szeretett nadrágot hordani, mely nemcsak praktikus, de még ki is emeli, amit emelnie kell: így kerek a világ.

Rió, hogy meglátta, már biztos volt benne, hogy baj van. Ezért aztán rögtön páncélvértet öltött a lelkére, védekezésül, így csak nehezen fogta fel, hogy éppen ellenkezőleg. Nemhogy nincs semmi baj, hanem sőt. Luca szembeült vele, összezárt lábbal – karcsú, biedermeier asztalok voltak a hírlapolvasóban, a hajdani Wenkheim-palota utolsó hírnökei – a délelőtti napfény játékos kontúrokat rajzolt az arca köré, Rió most olyan angyali szépséget fedezett fel benne, melyet korábban nem ismert. Luca kinyitotta a mappát, papírlapokat terített a férfi elé, aztán megszorította az asztalon pihenő kezét, és azt mondta.

– Szeretném a tanácsodat kérni! Hogy most mihez kezdjek!

Zátony András belepillantott a lapokba, és – ezen a napon már nem először – elcsodálkozott. Üzleti kimutatások voltak kiadásokról és bevételekről, trendekről és lehetőségekről. Rió sokáig nézte a papírokat, gondosan forgatta őket a kezében, pedig régen összefolytak a számok a szeme előtt. Lassan értette meg, de azért egy idő után csak megértette, hogy Luca most fogadta igazán a bizalmába. Hogy megmutatta neki életének egy olyan szeletét, melyet eddig nem ismert, bevezette egy olyan szobába,

ahol nem járt, társává emelte olyan módon, ahogy eddig még soha. Feltárta előtte a titkát, kiszolgáltatta neki magát olyan módon, ahogyan az ember csak azzal teszi, akiben vakon bízik. Ezért volt hát a helyszínválasztás, az időpont, az öltözet, ezek mind-mind azt hangsúlyozzák, azt sulykolják, hogy itt egy rítus zajlik éppen. Luca mezítelenre vetkőzik a szerelmese előtt, úgy ahogy eddig sosem tette, és ez megindítóbb, megejtőbb, ha tetszik, izgalmasabb, mint mikor a ruhájából bújik ki előtte. Amikor Zátony András megértette mindezt, úgy meghatódott, hogy legszívesebben felborította volna az asztalt, aztán felkapja a kedvesét, és össze-vissza csókolja.

De azt is megértette azonnal, hogy Luca most azt szeretné, játsszák végig ezt a felvonást a maga műfajában. Hogy a férfi értse meg a mélységét ennek a gesztusnak, de tegyen úgy, mintha ez természetes dolog lenne – lett volna eddig – az ő kapcsolatukban.

– Édes szívem – nézett föl aztán, szokatlanul hosszú idő után – édes szívem, te tényleg azt kéred, hogy mondjam meg, mihez kezdjél ezután, hogy ledőlni látszanak az eddigi falak? Hogy üzleti tanácsot adjak neked? Én, aki soha egy fillért nem tettem félre egész életemben? Akinek a befektetés szó hallatán legfeljebb egy franciaágy juthat eszébe?

– Igen, drágám, ezt szeretném. Azt szeretném, ha mostantól osztoznál a gondjaimban, ha tudnál arról is, mi foglalkoztat, amikor nem téged ölellek (azon kívül, hogy mikor ölelhetlek megint), és hogy közöd legyen a jövőmhöz is. Ezt szeretném, mégpedig nagyon.

– De hát nekem fogalmam sincs az üzletről.

– Igaz, de okos férfi vagy, a legokosabb, akit ismerek: eddig még minden problémát megoldottál. Ráadásul annyira kívül állsz ezen a világon, hogy friss szemmel tudod nézni a dolgokat, és nem csak az jut eszedbe, ami mindenki másnak. És végül becsületes vagy, senkit se csapsz be soha, miért tennél velem másképp?

Luca várt egy kicsit, hosszan belenézett a Zátony András szemébe, és azt mondta.

– Te vagy az egyetlen ember a földön, akiben száz százalékig meg tudok bízni.

Na, erre mit mondhat az ember. Azt semmiképpen, hogy túl nagy teher volna ez nekem, édesem, keress valaki mást. Erre csak azt mondhatja az ember, ha ezt akarod, szívem, hát legyen így, nézzük akkor, lépésről lépésre, mit tehetsz, mit nem.

– Tehetünk.

– Tehetünk.

És akkor sorban végignézték a számításokat, és áttekintették, mi lenne, ha minden így maradna, ahogy van. Persze, csak a biztonság kedvéért. Hiszen az világos volt, hogy bármi lehet, csak ez nem: Luca így két év alatt felemésztené az összes tartalékait. Maradnak a következő lehetőségek: Luca pénzzé tesz mindent, a boltot (milyen szerencse, hogy négy éve, amikor a tanácsnál felajánlották, megvette, pedig a butikosok többsége nem mozdult rá a lehetőségre, bérelni sokkal egyszerűbb, és gond sincs vele semmi), az árukészletet, és a nevet, aztán befekteti valami biztos dologba az egészet. Aranyba, mondjuk, vagy részvényekbe, esetleg olyan építési telkekbe, melyekhez ma olcsón hozzájuthat az ember, aztán tíz-tizenkét év múlva rettenetes haszonnal lehet tovább adni. Ez, látszott, élete végéig gondtalan megélhetést biztosíthat az asszonynak.

– Jó, és akkor én mit csináljak?

Rió szívesen rávágta volna, hogy kényeztess engem, drágám, fürösszél tejben-vajban, de a helyzet nem volt alkalmas ily frivol hangok megütésére, úgyhogy ezt a lehetőséget elvetette. Indultak tovább azon a mezsgyén, hogy az áru megy, az üzlethelyiség marad, de valami mást kellene csinálni benne. Olyasmivel foglalkozni, amivel mások még nem foglalkoznak, és amire a Kígyó utca közönsége, a felső tízezer meg a jómódú turisták fogékonynak mutatkozhatnak. Eszükbe jutott számtalan ötlet a galériától a pénzváltón át az utazási irodáig, az antikváriumtól a díszhalig, de egyik se tetszett igazán.

– Luxuscikk kell, valami unikális dolog!

Később már nem lehetett kideríteni, melyiküknek jutott eszébe a szivar. A világ legfinomabb, legdrágább szivarjai, hogy pontosak legyünk. Luca néhány éve Kubában járt, nagy hatással volt rá az a különös út, mesélt is róla sokat Riónak. Ott voltak egyszer egy gyárlátogatáson, megnézték, hogyan készülnek a legfinomabb márkák, aztán négy darabot mindenki vásárolhatott kifelé menet. Hogy lett a négyből negyven, arra már senki sem emlékezett (aznap este a Hemingway kocsmájában iszogattak), tény, hogy járt hozzájuk egy humidor is, s megérkezvén, a repülőtéren mindenki jól eladhatta az általa csempészett árut az idegenvezetőnek. Luca is így járt el, csak két darabot tartott meg, egyet a férjének, egyet a kedvesének. Akárhogy is, az kiderült, hogy a drága szivarra igenis van igény Magyarországon, itt az ideje, hogy valaki ezt az igényt magas szinten kielégítse.

Karádi szivarvilág! – rajzolta fel az új portált Luca a könyvtár levegőjébe.

Rió hallgatott egy sort.

– Szerintem a Szivarvilág éppen elég. Aki akarja, ebből is ért.